

Những cảm xúc này lẽ ra phải được thực hiện ngay sau buổi Hội Ngộ Tân Niên vào ngày 8 tháng 3 năm 2008, nhưng vì những ngày sau đó cứ mãi bận tâm lo cho sức khỏe của anh hùng Lý Tống và cuộc tranh đấu đòi thực thi dân chủ của cộng đồng người Việt tỵ nạn CS tại thành phố San Jose này, khiến nội tâm bị ảnh hưởng, cho mãi đến hôm nay, vì chính nghĩa đã toàn thắng, nên Dòng Tâm Tình của tôi mới được bộc lộ.

Đêm Dạ Tiệc Tân Niên của Hội Ái Hữu Phú Yên Bắc California vừa qua tuy không rầm rộ như những năm trước, nhưng theo chủ trương của Ban Chấp Hành thì cần *phẩm* chứ không cần *lượng*; do đó, năm nay ngày hội của đồng hương Phú Yên được dành trọn niềm vui cho đất Phú dân Yên. Điều đáng vui mừng nhất là trong số 17 bàn tiệc, chỉ có 10 vị khách mời đặc biệt, khoảng 10 vị khách thân hữu, số 150 quan khách còn lại hoàn toàn là đồng hương Phú Yên của mình và mọi người cũng phải thừa nhận không khí Dạ Tiệc kỳ này thật ấm cúng và chan chứa tình quê hương. Đó là điều vui mừng nhất đối với tôi nói riêng và của tất cả quý anh chị trong Ban Tổ Chức nói chung.

Tuy lần này thiếu vắng một số ít đồng hương từng gắn bó với Hội ngay từ những ngày đầu, nhưng bù vào đó chúng ta lại có sự tham dự của mấy chục gương mặt mới: trẻ, đẹp và vui tươi. Đó là những người con của anh chị Hội Phó Nguyễn đình Cai và những người em ruột của chị Lưu phúc Phương. Có thêm anh chị Khúc Minh - Mộng Kha (đôi uyên ương MC thật duyên dáng), có gia đình anh chị Phó Thủ Quý Ninh - Loan, rất nhiều ... và rất nhiều ... kể sao cho hết.

Thật đúng là một ngày Hội truyền thống của dân tộc, tất cả mọi người ai ai cũng chỉnh tề. lịch sự trong những bộ quần áo sang trọng và quý phái. Riêng quý anh chị trong Ban Tổ chức, nam veston cà vạt, nữ duyên dáng, thướt tha trong chiếc áo dài lộng lẫy đủ màu sắc với gương mặt rạng rỡ hân hoan.

Riêng tôi, thực lòng mà nói, vừa vui vừa xúc động. Hai mùa Xuân qua cũng vào dịp tổ chức tất niên của Hội nhà, tuy đông vui, nhưng không được ấm cúng, thân mật bằng Xuân này, vì

những lần trước phần đông là khách mời và thân hữu. Năm nay mới thật sự được hưởng một cái Tết của đồng hương Phú Yên mình.

Niềm vui tuy dạt dào nhưng trong tâm tư tôi vẫn còn cảm thấy ngậm ngùi, chưa được trọn vẹn, vì thiếu vắng hình ảnh của anh cựu Hội Trưởng Nguyễn Lực, người mà trong những năm trước thường vất vả, chạy lên chạy xuống lo cho Hội để cho buổi dạ tiệc được thành công tốt đẹp,

Anh Lực ơi! cho đến giờ phút này, tất cả anh chị em chúng tôi đều quý mến, thương yêu anh như ngày nào, thường nhắc nhở đến anh, chúng ta từng đi chung trên một con đường, nhưng đáng tiếc thay! chúng ta lại không cùng chung một chí hướng, anh đã bỏ chúng tôi, anh đã xoay lưng lại với đồng hương của mình. Cũng chính điều này mà có lúc anh em mình đã lớn tiếng cãi vã nhau, tưởng chừng như hai kẻ thù không đội trời chung.

Giờ đây sóng gió đã qua, rất mong anh thức tỉnh để chúng ta có cơ hội ngồi lại với nhau anh nhé. Anh cứ xem Hội Ái hữu Phú Yên Bắc Cali như là một mái ấm đại gia đình mà anh là người con sai đường lạc bước hồi tâm **“Về Dưới Mái Nhà”**(1).

Có nhiều người thắc mắc tự hỏi tại sao tôi tha thiết hết lòng hết sức đấu tranh để bảo vệ Hội nhà như thế, xin thú thật thưa rằng - Tôi yêu Phú Yên, mảnh đất hiền hòa mộc mạc, đã ấp ủ, nuôi lớn, che chở, nung đúc cho tôi trở thành người đàn bà biết chịu đựng gian khổ, vượt qua muôn vàn khó khăn. Tôi yêu Phú Yên vì nơi đây đã cho tôi những ngày thơ ấu thật êm đềm thơ mộng, một thời tuổi ngọc của suối mát thần tiên, của những tháng ngày hăm hiu, cơm khoai sắn với một mẹ già dưới túp lều tranh. Viết đến đây tôi không làm sao ngăn được niềm cảm xúc, nước mắt cứ thi nhau tuôn trào theo dòng suy tư.

Ba tôi mất sớm, mẹ con chúng tôi đùm bọc bên nhau, lắng nghe tiếng sóng biển vỗ rì rào như tiếng nhạc, nhìn xa xa cánh đồng lúa xanh tươi theo làn gió vi vu, ánh nắng ban mai rực rỡ, mây trắng lãng đãng cuối trời tạo thành một **“Bức Họa Đồng Quê”**(2) tuyệt hảo.

Niềm vui thì qua mau còn nỗi đau thì cứ theo suốt cả cuộc đời. Tôi đã mất tất cả, mất cha mất mẹ, mất quê hương xứ sở, mất cả niềm tin và hy vọng. Giờ đây trong tôi chỉ còn lại hình ảnh một quê hương dấu yêu “Núi Nhạn Sông Đà” mà tôi hằng trân quý, ghi khắc trong tim.

Tôi yêu đất Phú của tôi vì nơi đây đã ban cho tôi một tình yêu đầu đời ở lứa tuổi mười lăm, tình đầu và cũng là tình cuối, theo tôi cho đến tận bây giờ. Đã bốn mươi lăm năm qua, vợ chồng chúng tôi đồng lao cộng khổ, *chia ngọt sẻ bùi, ba chìm bảy nổi chín lênh đênh*, hạnh phúc thì ít, đắng cay thì nhiều. Có những lúc tôi nghĩ đã không còn nước mắt để khóc cho cuộc tình này nữa, thôi đành ca bài “con cá”. Nước mắt đã khô cạn rồi anh ơi! ... anh ơi!... Ấy thế mà tôi vẫn yêu vẫn nhớ Tuy Hòa, rưng rưng ngán lệ mỗi khi nghĩ đến. Nếu có ai xúc phạm đến Tuy Hòa Phú Yên là tôi nổi trận lôi đình, bằng mọi giá tôi phải bảo vệ cho bằng được mới thôi, làm như Phú Yên là kho tàng quý giá của riêng tôi vậy.

Tuy Hòa đẹp, Phú Yên thơ. Ôi! nói làm sao cho hết nỗi lòng của kẻ **“Lạc Xứ Lưu Vong”**(3).

San Jose, ngày 16 tháng 03 năm 2008
Hoàng Thanh Phước

(1), (2): Tựa đề hai bài nhạc -- (3): Trích trong bài nhạc Xuân Lạc Xứ.